

MIGRANTS
REFUGEEES

M I G R A N T E N

V L U C H T E L I N G E N

EEN ANTWOORD
AAN VLUCHTELINGEN EN MIGRANTEN:
TWINTIG ACTIE PUNTEN
voor de Mondiale Pacten

Sinds eeuwen heeft de katholieke Kerk een heel bijzondere bijstand en een pastorale zorg verleend aan mensen die hun streek moeten verlaten. In het licht van de meest omvangrijke migratie uit de recente geschiedenis, weet de Kerk zich vandaag verplicht die solidariteit ten aanzien van migranten en vluchtelingen verder te zetten en daarin samen te werken met de internationale gemeenschap.

Terwijl massaal mensen gedwongen worden hun streek en gezin te verlaten omwille van vervolgingen, geweld, natuurrampen en de ellende van de armoede, zouden migraties erkend moeten worden, niet als een nieuw fenomeen, maar veeleer als een natuurlijk menselijk antwoord op crisissen en als het levend bewijs dat elke mens een ingeboren verlangen koestert naar geluk en een beter leven. Die realiteit, met haar culturele en spirituele dimensies, heeft een betekenisvolle impact op houdingen en reacties in de hele wereld.

De ervaring leert ons dat zelfs op het dieptepunt van de actuele crisis doeltreffende en gezamenlijke antwoorden gevonden worden. De Kerk verlangt om hierin samen te werken met de internationale gemeenschap. Zij wil maatregelen aanmoedigen om de menselijke waardigheid te doen beschermen, de rechten en de vrijheden van alle mensen die momenteel ontheemd zijn, met inbegrip van gedwongen migranten, slachtoffers van mensenhandel, asielzoekers, vluchtelingen en ontheemden in hun eigen land.

De Verenigde Naties hebben een dubbel proces opgezet om te komen tot twee Mondiale Pacten (*Global Compacts*), een eerste op het gebied van veilige, geordende en legale (*regular*) migraties en een tweede betreffende vluchtelingen. Die twee processen vormen een unieke gelegenheid om door een internationale samenwerking tot een gezamenlijk antwoord en een gemeenschappelijke verantwoordelijkheid te komen.

De Kerk heeft zich al uitgesproken over verschillende kwesties die in de beide Pacten zijn opgenomen. En vanuit haar lange pastorale ervaring wil zij actief willen deelnemen aan beide processen. Om haar bijdrage te stofferen heeft de Sectie 'Migranten en Vluchtelingen' van het Dicasterie voor de Ontwikkeling van de Integrale menselijke Persoon **TWINTIG ACTIE PUNTEN** voorbereid in overleg met verschillende Bisschoppenconferenties en katholieke Niet-Gouvernementele Organisaties die in deze materie werkzaam zijn. De Paus heeft deze twintig punten goedgekeurd. Zij stelen op de beste veldinitiatieven van de Kerk die aan de noden van de migranten en de vluchtelingen tegemoet komen.

Zij omvatten niet alles wat de Sociale Leer van de Kerk over migranten en vluchtelingen zegt, maar zij stellen praktische overwegingen voor die katholieken en andere verdedigers van migranten en vluchtelingen kunnen gebruiken, aanvullen en ontwikkelen wanneer zij met hun regeringen in dialoog gaan over de Mondiale Pacten.

Deze twintig punten verdedigen effectieve maatregelen die het bewijs geleverd hebben dat ze samen een integraal antwoord bieden op de actuele uitdagingen. In de lijn van het onderricht van de Paus zijn deze punten samengebracht onder vier titels: *onthalen, beschermen, bevorderen en integreren*.

Elke titel is een actief werkwoord en een oproep tot actie. Het opzet is telkens te vertrekken van wat momenteel haalbaar is om uiteindelijk een finaal doel te bereiken, namelijk een inclusief en duurzaam gemeenschappelijk huis te bouwen voor iedereen. Wij hopen oprecht dat deze Actie Punten gepaste krijtlijnen kunnen aanreiken aan beleidsmakers en aan iedereen die betrokken is bij het lot van migranten, vluchtelingen, asielzoekers en ontheemden en in het bijzonder aan de meest kwetsbaren onder hen.

Empirisch is het duidelijk dat migraties een gevarieerd fenomeen zijn. Dat maakt een duidelijke scheidingslijn tussen migranten en vluchtelingen moeilijk. Hun noden zijn dikwijls erg gelijklopend, soms ook identiek. Bijgevolg is het aangewezen om beide Mondiale Pacten zo harmonieus mogelijk op elkaar af te stemmen. Bovendien moeten beide Pacten een reële impact hebben op het leven van mensen. En daarom moeten ze ook eindtermen en te bereiken resultaten inhouden en toetsingsmechanismen om de resultaten te beoordelen.

De Sectie Migranten & Vluchtelingen biedt deze TWINTIG ACTIEPUNTEN aan als een bijdrage tot het ontwerpen, onderhandelen en het aanvaarden, einde 2018, van de Mondiale Pacten. Onder de leiding van Paus Franciscus onderschrijft de Sectie de principes van deze Punten en hoopt zij ten stelligste dat zij, in samenwerking met de internationale gemeenschap, opgenomen zullen worden in de Mondiale Pacten.

I – ONTHALEN: Versterken van veilige en de legale wegen voor migranten en vluchtelingen.

Migratie moet veilig zijn, legaal en geordend en de beslissing om te migreren moet vrijwillig zijn. Vanuit dit perspectief stellen wij volgende actiepunten voor:

1. De Staten aanmoedigen om een einde te stellen aan willekeurige en collectieve verwijderingen. Het principe van "niet terugsturen" zou altijd gerespecteerd moeten worden. Dit principe berust op de individuele situatie van de persoon en niet op "hoe veilig"

een Staat geacht wordt te zijn. Staten zouden moeten vermijden om lijsten te maken van veilige landen, aangezien dergelijke lijsten vaak tekort schieten in het tegemoet komen aan de bescherming van vluchtelingen.

2. De Staten en alle betrokken actoren aanmoedigen om het aantal en het soort alternatieve legale wegen voor een veilige en vrijwillige migratie en hervestiging te verruimen, in het volle respect voor het beginsel van niet-terugwijzing. Voorbeelden van dergelijke wegen zouden kunnen insluiten:

- a. De werkwijze aannemen om humanitaire visa uit te breiden, of – indien dit reeds gebeurt – het gebruik ervan uitbreiden als een prioriteit van een nationaal politiek beleid.
- b. Aanmoedigen om het gebruik van studentenvisa uit te breiden, ook voor stages en praktijkprogramma's en dit voor alle niveau's van het formeel onderwijs.
- c. Programma's voor humanitaire corridors aannemen die een legale toegang garanderen met een humanitair visum voor mensen in bijzonder kwetsbare situaties, met inbegrip van mensen die gedwongen worden conflicten en natuurrampen te ontvluchten.
- d. Een wetgeving stemmen die lokale integratie mogelijk maakt via sponsoring door private personen, gemeenschappen en organisaties.
- e. Een politiek uitwerken van hervestiging voor vluchtelingen of, mocht dit reeds in een wettelijk kader gevat zijn, het aantal hervestigingen van vluchtelingen verhogen volgens een schaal die tegemoet komt aan de hervestigingsbehoeften die het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties jaarlijks opmaakt.
- f. Voorzien in visa voor gezinshereniging of, indien dit al het geval is, het aantal dergelijke visa uitbreiden, in het bijzonder voor de hereniging van alle gezinsleden (met inbegrip van grootouders, broers en zussen en kleinkinderen).
- g. Een nationaal politiek beleid aannemen dat toelaat dat mensen die moeten vluchten voor een gewapend conflict, vervolgingen of een veralgemeend geweld in hun land van oorsprong, onmiddellijk onthaald kunnen worden – zelfs tijdelijk – door de buurlanden waarbij zij bijvoorbeeld een gewaarborgd statuut krijgen van 'tijdelijk beschermde persoon'.
- h. Een verantwoordelijk en waardig onthaal van migranten en vluchtelingen « begint in het aanbieden van een aangepast en decent onderkomen. Grote verzamelplaatsen van asielzoekers en vluchtelingen hebben geen positief resultaat opgeleverd; integendeel er ontstaan vaak nieuwe situaties van kwetsbaarheid en ontbering. Programmas die het onthaal spreiden, zoals dat reeds op diverse plaatsen gebeurt,

schijnen daarentegen de persoonlijke ontmoetingen en een meer kwaliteitsvolle dienstverlening te bevorderen; ze garanderen een groter succes. »¹

3. Staten aanmoedigen een nationaal veiligheidsperspectief aan te nemen dat de veiligheid en de mensenrechten van alle migranten, asielzoeker en vluchtelingen die hun territorium binnenkomen, helemaal in rekening brengt. Bijvoorbeeld:

a. Vorming voorzien betreffende internationale rechten van de mens, internationale rechten van de vluchteling, voor ambtenaren van openbare diensten en voor ordehandhavers die in werken in de sectoren van grensbewaking.

b. Een nationaal beleid aannemen dat in eerste instantie tegemoet komt aan de noden en de kwetsbaarheid van mensen die asiel aanvragen, met name wat betreft de basisbehoeften – en dit vooraleer men de kwestie aanpakt van een wettelijk statuut van de aanvrager.

c. Een nationaal veiligheidsbeleid aannemen dat voorrang geeft aan de veiligheid en aan de bescherming van vluchtelingen en asielzoekers die gevlucht zijn voor een gewapend conflict, vervolging of veralgemeend geweld zodat zij vlug veiligheid vinden door hen een snelle screening en een toelatingsprocedure te verzekeren.

d. Een nationaal beleid aannemen dat de opsluiting van mensen die toegang willen tot het grondgebied vervangt door alternatieven.

II – Beschermen – De rechten en de waardigheid van Migrant en Vluchtelingen garanderen.

De Kerk beklemtoont het belang van een globale en geïntegreerde benadering en focust op de centrale plaats van de menselijke persoon. Een globale benadering blijft ontegensprekelijk de beste manier om schadelijke stereotypen bloot te leggen en te overwinnen en om zo te vermijden dat iemand gestigmatiseerd wordt op basis van enkele specifieke aspecten. Het is ook de beste manier om rekening te houden met alle dimensies en fundamentele aspecten van de integrale menselijke persoon.

« De mensenrechten concreet uitvoeren is erg voordelig voor zowel de migranten als voor de landen van oorsprong en aankomst. De suggesties en maatregelen zijn niet zo zeer toegevingen aan migranten. Zij zijn in het belang van de migranten, van de onthaallanden en de brede internationale gemeenschap. Wanneer men de mensenrechten en de waardigheid van migranten promoot en respecteert verzekert men dat ieders rechten en waardigheid in een samenleving volledig geëerbiedigd worden»¹ Migrant, asielzoeker en vluchtelingen moet als mensen ontvangen worden, waardig en met volledig respect voor hun rechten als mens, ongeacht hun migratie-status. Terwijl elke Staat het recht heeft zijn grenzen te beheren en te controleren, moeten migranten en vluchtelingen ontvangen

¹ Paus Franciscus, Toespraak tot de deelnemers van het Internationaal Forum over Migrant en Vrede, 21 februari 2017.

worden in overeenstemming met de verplichtingen die voorzien zijn in het internationaal recht, inclusief de internationale mensenrechten en het internationaal vluchtelingenrecht. Hoe meer men alternatieve en legale wegen openstelt voor migranten en vluchtelingen, des te minder zullen zij een voordeel vormen voor criminele netwerken en slachtoffer kunnen worden van mensenhandel, uitbuiting en misbruik in de context van smokkelaars van migranten.

Het recht op leven is de meest fundamentele garantie voor burgerlijke en politieke vrijheid. Artikel 6 van het Internationaal Verdrag in zake burgerrechten en politieke rechten stelt dat: « Het recht op leven is inherent aan de menselijke persoon. Dit recht moet door de wet gewaarborgd worden. Niemand mag willekeurig van zijn leven beroofd worden ».² Elk antwoord aan migranten, vluchtelingen en asielzoekers – en in het bijzonder bij opzoekings- en reddingswerk – moet voornamelijk gericht zijn op het beschermen van ieders leven, ongeacht hun statuut. Vanuit die gedachten worden volgende actiepunten voorgesteld:

4. De Staten met een grote uitstroom van arbeidsmigranten aanmoedigen om een beleid en een praktijk te voeren om burgers te beschermen die gekozen hebben te emigreren. Bijvoorbeeld:

a. Een nationaal informatiesysteem “voor-vertrek” en training opzetten dat burgers en werkgevers, publieke ambtenaren en ordehandhavers betreffende grenscontrole waarschuwt en vormt, met de bedoeling signalen en gegevens te identificeren over gedwongen arbeid en handel in arbeidsmigranten.

b. Een nationale regelgeving vereisen en het certificeren van personen die arbeidskrachten rekruteren.

c. Op ministerieel niveau een afdeling belasten met diaspora kwesties.

d. Een nationaal beleid opzetten dat de belangen behartigt en hulp verstrekt aan de diaspora en aan de buitenlandse migrantengemeenschappen, mede via consulaire bescherming en juridische dienstverlening.

5. De Staten met een grote instroom van arbeidsmigranten aanmoedigen om een nationaal beleid aan te nemen dat een bescherming biedt tegen uitbuiting, gedwongen arbeid of handel in arbeidskrachten. Enkele voorbeelden zouden kunnen zijn:

a. Een wet stemmen die verbiedt dat werkgevers het paspoort en andere identiteitspapieren van hun werkgevers aanslaan.

b. Een nationaal beleid opzetten dat buitenlandse residenten – ongeacht hun migratiestatus - rechtstoegang verschaft zodat zij schendingen van mensenrechten en geweldplegingen kunnen aanklagen, zonder represailles te moeten vrezen, zoals opsluiting of uitwijzing.

² GA res. 2200A (XXI), 21 UN GAOR Supp. (n° 16) at 52, UN Doc. A/6316 (1966); 999 UNTS 171; 6 ILM 368 (1967).

c. Een nationaal beleid uitwerken waardoor migranten een persoonlijke private bankrekening kunnen openen, waardoor ook werkgevers direct stortingen op de rekening kunnen verrichten.

d. Nationale wetten stemmen op het gebied van een minimumloon met de verplichting minstens maandelijks een regelmatig en voorspelbaar salaris uit te betalen.

6. De Staten aanmoedigen een nationaal beleid te voeren dat migranten, asielzoekers en vluchtelingen in staat stelt op de beste manier hun vaardigheden en capaciteiten te benutten om zo beter bij te dragen tot hun eigen welzijn en tot dat van hun gemeenschappen. Bijvoorbeeld:

a. Aan vluchtelingen en asielzoekers de bewegingsvrijheid toekennen, werkvergunningen en reisdocumenten die hen toelaten terug te keren naar het ontvangstland, in het bijzonder voor hen die werk vinden in een andere Staat.

b. Programma's aannemen die lokale gemeenschappen toelaten om kleine groepen asielzoekers op te nemen naast de grotere onthaal- en identificatiecentra.

c. Een wetgeving stemmen die asielzoeker, vluchtelingen en migranten toelaat een bankrekening te open, een onderneming op te zetten en financiële transacties te verrichten.

d. Een nationaal beleid aannemen dat migranten, asielzoekers en vluchtelingen toegang en gebruik verschaft van telecommunicatie, zoals internet, sim cards voor mobiele telefoons, zonder zware procedures en kosten.

e. Een nationaal politiek beleid uitzetten dat gerepatrieerde en teruggekeerde migranten en vluchtelingen toelaat snel toegang te hebben tot tewerkstelling in hun land van oorsprong, om zo hun reïntegratie in hun samenleving aan te moedigen.

7. Staten aanmoedigen te voldoen aan hun verplichtingen ten aanzien van het Internationaal Verdrag over de Rechten van het Kind (IVRK) wanneer zij nationale wetten stemmen die tegemoet willen komen aan de kwetsbaarheid van niet-begleide kinderen en van minderjarigen die gescheiden zijn van hun familie. Bijvoorbeeld:

a. Alternatieven voor verplichte detentie opzetten, omdat dit nooit in het belang van het kind is, ongeacht zijn migratie-status.

b. Pleegzorg of voogdij voorzien voor niet-begeleide kinderen of minderjarigen die gescheiden zijn van hun familie.

c. Aparte, onderscheiden, onthaalcentra voorzien voor gezinnen, minderjarigen en volwassenen.

8. Staten aanmoedigen hun verplichtingen na te leven betreffende het Internationaal Verdrag over de Rechten van het Kind (IVRK) bij de behandeling van alle migrerende minderjarigen en de volgende acties aanbevelen, waaronder:

- a. Procedures adopteren die wettelijke bescherming garanderen voor minderjarigen die hun meerderjarigheid gaan bereiken. In het bijzonder een wetgeving vastleggen die hun wettelijke status behoudt en die voorkomt dat ze zonder wettelijke documenten vallen en onderworpen zouden worden aan detentie en uitwijzing.
- b. Procedures goedkeuring om minderjarigen, die binnenkort meerderjarig worden, toe te laten hun studies en opleiding zonder onderbreking verder te zetten.
- c. Een beleid adopteren dat alle geboorten verplicht registreert waarbij elke pasgeborene een geboorteakte krijgt.

9. Staten aanmoedigen om een nationaal onderwijsbeleid uit te werken dat op alle onderwijsniveaus een gelijke toegang verleent aan leerlingen die migrant zijn, vluchteling, asielzoeker. Bijvoorbeeld:

- a. Een nationaal of regionaal beleid voeren dat migranten en vluchtelingen toegang biedt tot het basis- en secundair onderwijsniveau, ongeacht hun migratie status.
- b. Een beleid voeren waarbij het primair- en secundaire onderwijsniveau voor migranten en vluchtelingen eenzelfde onderwijsniveau heeft als voor andere burgers.

10. Staten aanmoedigen staten aan een wetgeving aan te nemen die migranten en vluchtelingen een adequate sociale bescherming biedt. Bijvoorbeeld:

- a. Een wetgeving voorzien die het recht op gezondheid van migranten en vluchtelingen verzekert, inclusief de toegang tot een primaire gezondheidszorg, ongeacht hun migratiestatus en onmiddellijk van bij hun aankomst.
- b. Een wetgeving voorzien die de toegang tot de nationale pensioenstelsels waarborgt en die de draagkracht van de sociale zekerheid en sociale voorzieningen garandeert tussen de staten, om te voorkomen dat migranten en vluchtelingen hun aanspraak erop verliezen omwille van hun migratie status.

11. Staten aanmoedigen staten om bij wetgeving te voorkomen dat migranten en vluchtelingen "statenloos" worden. Met name:

- a. Een wetgeving voorzien die een gepaste bescherming voorziet en die handelt volgens de normen die recht doen aan de rechten en vrijheden vastgelegd in internationale conventies voor staatloze mensen en volgens de verdragen betreffende mensenrechten voor mensen die recht hebben op een nationaliteit.

b. Juridische en beleidshervormingen doorvoeren die nodig zijn om efficiënt tegemoet te komen aan de staatloosheid en wel via de vier domeinen van staatloosheid: - identificatie, preventie, vermindering en bescherming - en gericht op het verlenen van het burgerschap aan kinderen bij de geboorte.

III - Bevorderen: De integrale menselijke ontwikkeling van migranten en vluchtelingen verhogen.

Momenteel is de gemiddelde duur van ballingschap voor iemand die een gewapend conflict ontvlucht 17 jaar. Ook voor arbeidsmigranten kan de tijd dat zij van huis weg zijn vele jaren duren. Staten die mensen ontvangen moeten, in plaats van alleen urgentie maatregelen en basisdiensten te verstrekken, voor structuren zorgen die mensen met een lang verblijf toelaten zich als mens te ontwikkelen en bij te dragen aan de ontwikkeling van het gastland. Sinds een van de basisprincipes van de Agenda 2030 voor Duurzame Ontwikkeling s stelt dat "niemand achtergelaten mag worden" zou de internationale gemeenschap moeten zorgen dat vluchtelingen, asielzoekers en arbeidsmigranten in hun ontwikkelingsplannen opgenomen worden. De volgende actiepunten worden voorgesteld:

12. Staten aanmoedigen om bij wet de erkenning, de overdracht en de verdere ontwikkeling van de formele vaardigheden van alle migranten, asielzoekers en vluchtelingen in het gastland mogelijk te maken. Bijvoorbeeld:

- a. Een beleid ontwikkelen dat toegang geeft tot tertiair onderwijs en dat gekwalificeerde migranten, asielzoekers en vluchtelingen ondersteunt.
- b. Een beleid ontwikkelen dat aan gekwalificeerde migranten, asielzoekers en vluchtelingen een gelijke toegang verschaft tot leerprogramma's en stage als aan andere burgers.
- c. Een beleid voeren dat de beoordeling, de validering en de erkenning van academisch- en beroepsonderwijs - inclusief hoger onderwijs - van migranten en Vluchtelingen vergemakkelijkt door, bijvoorbeeld, inter-universitaire, bilaterale en multilaterale overeenkomsten.

13. Staten aanmoedigen een wetgeving uit te werken, een beleid te voeren en een praktijk te ontwikkelen die de lokale integratie van migranten, asielzoekers en vluchtelingen vergemakkelijkt. Bijvoorbeeld:

- a. Waar ze nog niet bestaan, wetten uitvaardigen die aan asielzoekers en vluchtelingen het recht van bewegingsvrijheid toekennen en de vrijheid hun woonplaats te kiezen.
- b. Waar ze nog niet bestaan, wetten uitvaardigen die aan asielzoekers en vluchtelingen het recht op werk toekennen op het moment van de registratie met door de bevoegde nationale autoriteiten.

c. Een beleid voeren dat lessen en trainingen aanbiedt in de lokale taal en volgens de lokale gebruiken en dat ook de publieke nieuwsberichten en informatie verspreidt in de meest courante taal onder migranten- en vluchtelingen in het gastland.

14. Staten aanmoedigen om een beleid en praktijk te ontwikkelen dat de integriteit en het welzijn van het gezin bevordert en behoudt, ongeacht de migratiestatus. Bijvoorbeeld:

a. Wetten uitvaardigen die gezinshereniging van vluchtelingen en migranten mogelijk maken en die aan de familieleden het recht op werk toekennen. Een minimum niveau van inkomen of het bewijs te kunnen voorzien in een financiële steun zou geen vereiste mogen zijn voor de hereniging van minderjarigen met hun ouders.

b. Wetten uitvaardigen die de reikwijdte van het gezinsherenigingbeleid uitbreiden tot alle familieleden (met inbegrip van grootouders, broers en zussen en kleinkinderen) zodat het hele gezin verenigd kan blijven in het hervestigingproces.

c. Een beleid opzetten dat de opsporing en hereniging van gezinnen vergemakkelijkt.

d. Wetten uitvaardigen die het misbruik van minderjarige werknemers verbieden en actief voorkomen en die zorgen voor veilig werk dat hun de gezondheid en welzijn niet schaadt en dat hun onderwijskansen niet in gevaar brengt.

15. Staten aanmoedigen een beleid te voeren dat aan migranten, asielzoekers en vluchtelingen met speciale noden of kwetsbaarheden dezelfde voorzieningen biedt als aan andere gehandicapte personen. Bijvoorbeeld:

a. Een beleid dat voor alle gehandicapten dezelfde toegang voorziet tot hulpparaten (bijvoorbeeld rolstoelen, geleide honden, hoorapparaten) ongeacht hun migratie status.

b. Een beleid voorzien dat voor niet-begeleide of gescheiden minderjarigen die gehandicapt zijn, een snelle toegang voorziet tot het buitengewoon onderwijs of tot een beroepsopleiding en tot de gezondheidszorg.

16. De internationale gemeenschap aanmoedigen om zijn aandeel te verhogen in de ontwikkeling en in de noodhulp aan Staten die grote aantallen vluchtelingen en migranten uit gewapende conflictgebieden opnemen en ondersteunen, zodat iedereen daarvan kan profiteren, ongeacht hun migratiestatus. Bijvoorbeeld:

a. De donorstaten aanmoedigen om hun hulp en bijstand aan te passen om de ontwikkeling te bevorderen van de geneeskunde, van het onderwijs en van de infrastructuur voor sociale diensten in die gebieden waar mensen aankomen en onthaald worden. Bijvoorbeeld, door de bouw te financieren van extra klaslokalen en door de leerkrachten te betalen wanneer de lokale middelen uitgeput zijn.

b. Donorstaten aanmoedigen om een beleid aan te nemen om een percentage van de directe hulp en de toegang tot programma's en diensten voor vluchtelingen en migranten te reserveren ten behoeve van lokale gezinnen die soortgelijke economische en sociale nadelen ondervinden.

17. Staten aanmoedigen om een beleid en praktijk aan te nemen dat de vrijheid van godsdienst qua geloof en beleving waarborgt aan alle migranten en vluchtelingen, ongeacht hun migratie status.

IV – Integreren: de gemeenschappen verrijken dank zij een grotere deelname van migranten en vluchtelingen.

Migranten en vluchtelingen onthalen scheidt kansen voor een nieuwe verstandhouding en voor een bredere kijk, zowel voor de mensen die onthaald worden – zij dragen de verantwoordelijkheid om de waarden, de tradities en de wetten van de gemeenschap die hen opneemt te respecteren – als voor de ontvangende gemeenschappen - zij staan voor de opdracht de waardevolle bijdragen te erkennen die elke immigrant aan de hele gemeenschap kan leveren. Beide partijen verrijken elkaar door hun interactie en de gemeenschap in haar geheel wordt versterkt door een grotere participatie van al haar leden, inwoners zowel als migranten. Dat geldt ook voor de migrant of vluchteling die ervoor kiest om terug te keren. Volgende actiepunten zijn voorstellen:

18. Op grond van het feit dat integratie een assimilatie of incorporatie is, maar een "wederzijds of tweerichtingsproces is," wat fundamenteel geworteld is in de gezamenlijke erkenning van de culturele rijkdom van de andere, kunnen Staten aangemoedigd worden om een wetgeving te voorzien die de lokale integratie vergemakkelijkt. Bijvoorbeeld:

a. Wetten en constitutionele bepalingen aannemen die gericht zijn op het verlenen van het burgerschap bij de geboorte.

b. Wetten aannemen die aan vluchtelingen een tijdelijk burgerschap verlenen.

c. Een op rechten en behoeften gebaseerde aanpak hanteren die gericht is op burgerschap. Burgerschap zou niet afhankelijk gemaakt mogen worden van iemands economische status of van een eigenaarsstatus.

d. Wetten goedkeuren die het burgerschap verlenen zonder "nieuwe taalvereisten" voor oudere aanvragers (die bijvoorbeeld meer dan vijftig jaar zijn).

e. Wetten goedkeuren die de legale migratie vereenvoudigen van familieleden van buitenlandse residenten.

f. Wetten goedkeuren een regularisatiestatus mogelijk maken voor mensen die al langdurig in een gastland wonen.

19. Staten aanmoedigen om een beleid te aan te nemen en programma's uit te werken die een positief verhaal over migranten en vluchtelingen en de solidariteit met hen actief bevordert. Bijvoorbeeld:

- a. Subsidies voorzien voor gemeenten en geloofsgemeenschappen om evenementen te organiseren die positieve elementen van de cultuur van buitenlandse gemeenschappen laten ontdekken.
- b. Die identiteit via publieke campagnes bekendmaken en positieve voorbeelden promoten van individuen en groepen die migranten en vluchtelingen onthalen en integreren in hun lokale gemeenschappen.
- c. Vereisen dat openbare aankondigingen gebeuren in de taal (talen) die grote groepen migranten en vluchtelingen spreken.
- d. Een beleid uitwerken dat gastvrijheid bevordert in de lokale gemeenschappen en dat actief gericht is op het verwelkomen en integreren van migranten in de lokale gemeenschap.

20. Wanneer buitenlanders gedwongen worden te vluchten voor geweld of voor milieucrisissen in het gastland, komen ze vaak terecht in programma's voor vrijwillige repatriëring programma's of in evacuatieprogramma's. In die gevallen moeten het gastland, donor Staten of de landen van herkomst aangemoedigd worden een beleid en procedures uit te werken die de reïntegratie vergemakkelijkt van mensen die terugkeren. Bijvoorbeeld:

- a. De donorfinanciering verhogen voor het verbeteren van de infrastructuur op die plaatsen waarnaar mensen terugkeren of een transit bemiddeling krijgen voor werknemers die getroffen worden door een buitenlandse crisis.
- b. Wetten aannemen die de overdracht erkennen van onderwijsdiploma's en andere titels die terugkerende burgers in het buitenland verworven hebben en die een snelle toegang tot de arbeidsmarkt mogelijk maken voor mensen die professionele diploma's of titels van beroepsbekwaamheden bezitten (zoals bijvoorbeeld gevormde leerkrachten, elektriciens, medisch personeel en operatoren voor zware apparatuur).